

УДК 330.341.1:338.2:338.45:330.3
DOI: 10.31732/2663-2209-2022-66-107-115

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВ

Кириченко О.С.

д.е.н., доцент кафедри управлінських технологій, ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна, e-mail: OK872@ukr.net, ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5244-8323>

MODERN ASPECTS AND TECHNOLOGIES OF ENTERPRISE DEVELOPMENT MANAGEMENT

Kyrychenko Oksana

Doctor of sciences (Economics), associate professor of management technologies department, «KROK» University, Kyiv, Ukraine, e-mail: OK872@ukr.net, ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5244-8323>

Анотація. У статті досліджено теоретико-методологічні та практичні аспекти управління розвитком підприємств із застосуванням сучасних технологій менеджменту. Виявлено, що комплексне застосування сучасних методів, інструментів та формування сучасних управлінських механізмів дає можливість переходу системи управління підприємством на новий, більш високий рівень економічного розвитку, внаслідок накопичення за певний період часу значної кількості вагомих системних змін, які, як наслідок, дають нову якість функціонування існуючої на підприємстві економічної системи. Доведено, що нові технології управління являють собою сукупність інноваційних та організаційних технологій, які спрямовані на забезпечення перебудови управління та функціонування підприємств з метою зростання їх конкурентоспроможності та забезпечення майбутнього розвитку, який може здійснюватися як еволюційним так і революційним шляхом. Визначено, що новими сучасними технологіями менеджменту є такі технології як: інжиніринг та реінжиніринг бізнес-процесів, впровадження технологій контролінгу, технологій грейдінгу, запозичення та впровадження кращих інструментів і технологій менеджменту з використанням бенчмаркінгу. Досліджено поняття технологічного менеджменту, як сучасної управлінської технології, її прояви та впровадження в першу чергу пов'язують з інформаційно-комунікаційними технологіями та можливостями сучасного інформаційного програмного забезпечення, інформатизацією та цифровізацією процесів виробництва та відповідно можливістю цифровізації процесів управління, особливо на ланках управління виробничими процесами, логістикою, управлінням якістю. Визначено, що основою сучасних систем менеджменту є технологія, внаслідок того, що технологія виступає безпосередньо інструментом впровадження змін, процесів в системах підприємствах, а отже здатна трансформувати, змінити та оптимізувати і удосконалити всі процеси. Виявлено, що зростання ефективності функціонування підприємства може здійснюватися як за рахунок інвестиційно-інноваційного розвитку, так і є результатом внутрішнього організаційного еволюціонування за умови, що всі підсистеми та елементи системи управління підприємством будуть максимально адаптованими та синхронізованими. Виявлено, що, розвиток економічних систем підприємств переходить до нового рівня розуміння та формування нових наукових підходів, до розуміння забезпечення економічного зростання через науковий підхід програмування розвитку підприємств.

Ключові слова: технології управління, технологічний менеджмент, управлінські системи, наукові підходи до управління, програмно-проектний підхід, управління підприємствами, розвиток

Формули: 0; рис.: 0; табл.: 0; бібл.: 11

Annotation. The article explores theoretical and methodological and practical aspects of development management with enterprises using modern management technologies. It was found that the complex use of modern methods, tools and the formation of modern management mechanisms makes it possible to switch the enterprise management system to a new, higher level of economic development, due to the accumulation of a significant number of significant systemic changes over a certain period of time, which, as a result, give a new quality of functioning of the existing economic system at the enterprise. It is proved that new management technologies are a set of innovative and organizational technologies aimed at ensuring the restructuring of the management and functioning of enterprises in order to increase their competitiveness and ensure future development, which can be carried out both in an evolutionary and revolutionary way. It is determined that the new modern technologies of management are such technologies as: engineering and reengineering of business processes, introduction of controlling technologies, grading technologies, borrowing and implementation of the best management tools and technologies using benchmarking. The concept of technological management as a modern management technology, its manifestations and implementation are primarily associated with

information communication technologies and the capabilities of modern information software, informatization and digitalization of production processes and, accordingly, the possibility of digitalization of management processes, especially at the links of production process management, logistics, quality management. It is determined that the basis of modern management systems is technology, due to the fact that the technology acts directly as a tool for implementing changes, processes in enterprise systems, and therefore is able to transform, change and optimize and improve all processes. It was found that the growth of the efficiency of the enterprise can be carried out both at the expense of investment and innovation development, and is the result of internal organizational evolution, provided that all subsystems and elements of the enterprise management system are as adapted and synchronized as possible. The development of economic systems of enterprises is moving to a new level of understanding and formation of new scientific approaches, to understanding the provision of economic growth through the scientific approach of programming the development of enterprises.

Key words: *management technologies, technological management, management systems, scientific approaches to management, program-project approach, enterprise management, development.*

Formulas: 0; fig.: 0; tabl.: 0; bibl.: 11

Постановка проблеми. В сучасних економічних умовах ефективно функціонування та розвиток вітчизняних підприємств значною мірою залежать від ефективності управління і застосування сучасних актуальних підходів та технологій управління. Саме тому питання зростання ефективності управління та своєчасності, повноти і адекватності управлінських дій, стратегічне планування діяльності та високий рівень здійснення як стратегічного так і тактичного, оперативного менеджменту залишаються одними із найбільш актуальних в дослідженнях науковців і користуються значним попитом серед підприємств з метою подальшої практичної реалізації та впровадження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Сучасні аспекти та технології управління глибоко досліджувалися у працях науковців та практиків. Їм присвятили свої праці: Ансофф І., Армстронг М., Бушуев С. [1], Бушуєва Н. [2], Гріфін Р., Ентоні Е. [3], Журавська А. [4], Кирпиченко К. [5], Колпаков В. [6], Кузнєцов Е. [7], Рудінська О. [8], Тарасова Г. [9], Ленська Н. [8], Федірко О. [10] та інші науковці. Проте сучасний кризовий стан підприємств, посилений вплив внутрішніх негативних факторів на діяльність підприємств та неадекватність внутрішньої управлінської політики на підприємствах потребує адаптації теоретико-концептуальних засад та методів до можливості їх практичного використання в управлінні вітчизняними підприємствами. Саме ці аспекти залишаються недостатньо дослідженими і

потребують подальшого поглиблення і обґрунтування в наукових працях та доробках.

Знання та практичне застосування нових сучасних технологій управління забезпечує ефективно функціонування та майбутній розвиток підприємств. Рациональне планування подальшої діяльності, формування стратегії розвитку підприємства та реалізація прийнятих планів із активним використанням ефективних сучасних підходів до управління та управлінських технологій забезпечують ефективність та прибутковість діяльності та впровадження своєчасних і адекватних антикризових дій з метою запобігання поширенню кризових явищ на підприємстві, що обумовлює та визначає особливу актуальність та своєчасність проведеного дослідження та обраної теми.

Науковцями ґрунтовно досліджено методологічні засади та практичні аспекти управління проте питання дослідження наукових підходів до впровадження управління розвитком підприємств з застосуванням сучасних технологій менеджменту є недостатньо сформованим і тому потребує подальших досліджень.

Формулювання цілей статті. Метою статті є обґрунтування сучасних аспектів управління розвитком підприємств з застосуванням сучасних технологій менеджменту.

Викладення основного матеріалу дослідження. Розвиток та впровадження нових досягнень науково-технологічного процесу, технологій та інновацій, потужний ресурсний вплив економічних криз, значна турбулентність, активність зовнішнього середовища здійснюють

потужний активний вплив на функціонування підприємств у всіх галузях та видах економічної діяльності та призводять до значної динамічності, турбулентності внутрішніх економічних процесів на самих підприємствах, адже підприємства як відкриті економічні системи постійно та безпосередньо взаємодіють з контрагентами зовнішнього середовища та знаходяться під впливом дії зовнішніх факторів [1].

Ці фактори на сьогодні не можна розглядати як виключно негативні та загрозливі, адже водночас цей зовнішній вплив має і прогресивний характер, надаючи підприємствам можливості до ефективного економічного розвитку та відкриваючи нові вектори та горизонти зростання. Проте, для того щоб адаптуватися до динамічних зовнішніх змін та визначати в них не лише загрози, але й потенційні приховані можливості підприємства повинні мати гнучку та активну систему менеджменту, що матиме високий рівень чутливості до сприйняття змін зовнішніх факторів і водночас добре поставлену роботу інформаційних служб, фахівців-аналітиків, які зможуть об'єктивно аналізувати, оцінювати зовнішні фактори, знаходити кореляції і взаємозалежності та визначати й моделювати вектори зростання та потенційні можливості для підприємства [2].

Так, з розвитком науково-технічного прогресу зростає роль та значення інновацій як основного рушія розвитку, а впровадження в виробництво нових продуктів та нових технологій їх виробництва забезпечує вітчизняним підприємствам більш високі ринкові позиції та зростання обсягів реалізації продукції. Проте інноваційні впровадження та розробки є не єдиним можливим істинним ключем до економічних змін, вони безперечно є важливими, проте це дасть результат лише за умови комплексного застосування й інших інструментів і заходів з забезпечення розвитку, в тому числі із застосуванням технологій маркетингу, операційного

менеджменту та управління виробництвом, впровадження систем якості, впровадження ефективних технологій управління всіма ресурсами підприємства, і нарешті, завдяки впровадженню систем управління внутрішніми управлінськими комунікаціями, налагодження цих систем та ефективного управління ними.

Таким чином, комплексне застосування всіх вище зазначених сучасних методів, інструментів та формування сучасних управлінських механізмів дає можливість переходу системи на новий більш високий рівень економічного розвитку, внаслідок накопичення за певний період часу значної кількості вагомих системних змін, які як наслідок, дають нову якість функціонування існуючої на підприємстві економічної системи. Кожний новий виток розвитку підприємства загалом по суті може забезпечуватися двома шляхами: економічним інвестиційним – коли кожного разу в підприємство інвестується певна кількість фінансових інвестиційних ресурсів і це забезпечує можливість придбання нового обладнання, технологій, випуску нового продукту і таким чином завдяки зовнішнім надходженням стимулюється активна діяльність всередині підприємства та його перехід на більший рівень реалізації та рівень отримання доходу та прибутку.

Інший напрямок, що може забезпечити розвиток – це еволюційний напрямок [3]. Його суть у впровадженні комплексу дій з охопленням всієї діяльності функціональних складових підприємства та з оптимізацією, консолідацією всіх наявних та прихованих потенційних ресурсів підприємства.

Таким чином, виникає необхідність стратегування в управлінні ресурсним забезпеченням та оптимізації організації роботи підприємства і всіх його працівників та структурних підрозділів. Це забезпечує можливість розвитку за рахунок внутрішнього потенціалу та резервів. Такий шлях є єдино можливим та об'єктивно доцільним за умови відсутності можливостей для зовнішніх запозичень, є особливо цінним в умовах необхідності

впровадження дій з антикризового управління організацією. Це шлях радикальних та непопулярних внутрішніх змін, проте змін, що здатні забезпечити саме функціонування та перехід системи на новий рівень розвитку не в кількісному, а в якісному виді.

В свою чергу якісно сформована система здатна дати значно вищий результат розвитку за меншого надходження ресурсів, а отже здатна забезпечити подальший розвиток, в тому числі і в кількісних одиницях зростання обсягів доходу від реалізації продукції та прибутку за умови використання та перерозподілу для цього внутрішніх фінансових ресурсів тобто отриманого самим підприємством прибутку як ресурсу відтворення так і зовні запозичених інвестицій.

Така значно вища продуктивність функціонування є результатом внутрішнього організаційного еволюціонування пов'язана із тим, що всі підсистеми та елементи цієї системи є максимально адаптованими та синхронізованими, а отже кожна така підсистема, чи елемент вже має визначені та закладені механізми тих чи інших дій чи то реагування на виникнення будь яких внутрішніх та зовнішніх впливів, збоїв в роботі системи.

Таким чином, розвиток економічних систем підприємств переходить до нового рівня розуміння та формування нових наукових підходів до розуміння забезпечення економічного розвитку через науковий підхід програмування розвитку підприємств. В основі наукового підходу програмування розвитку лежить розуміння процесів функціонування розвитку підприємств як певного алгоритму із закладеною програмою дій. Застосування програмного підходу активно використовується в управлінні проектами та програмами, проектному менеджменті, а також має своє значне застосування як проектно-цільовий підхід у макроекономічному плануванні та державному регулюванні процесів економічного розвитку країни. Застосування програмного підходу до

управління та розвитку підприємств є новим підходом до управління сучасними організаційними процесами в менеджменті підприємств.

Суть програмного підходу до управління та розвитку підприємств полягає у розумінні підприємства як системи, яка має бути запрограмованою, тобто мати передбачені, визначені та затверджені внутрішні алгоритми дій на стратегічному, тактичному та операційному рівні управління, які будуть знаходитися в межах компетенції відповідного управлінського персоналу, проте поза межами суб'єктивної оцінки в прийнятті управлінських рішень.

Для цього всі управлінські процеси на різних рівнях управління повинні бути логарифмізованими та визначеними, що знизить ризик непередбачуваності в прийнятті рішень на всіх ланках управлінських процесів, а отже забезпечить зниження рівня помилок в прийнятті управлінських рішень і знизить рівень реалізації ризиків в діяльності підприємств, пов'язаний з прийняттям невірних, не виправдано ризикових рішень на всіх ланках та рівнях управління організацією.

Наступною складовою програмного підходу є його орієнтація на майбутній розвиток з визначенням мети, завдань та конкретних дій, заходів, спрямованих на розвиток розширення підприємства. Відповідно це потребуватиме застосування стратегічного планування, формування та впровадження стратегії розвитку, що виступає однією із складових у застосуванні програмного підходу.

Таким чином, верхнім рівнем впровадження цього підходу є стратегічне планування та реалізація стратегії розвитку з впровадженням проектних елементів та технологій, а на нижньому рівні впровадження цього підходу логарифмізація процесів та функцій у всіх функціональних підсистемах, з визначенням функціональних параметрів всіх бізнес-процесів та логарифмізацією можливих варіантів рішень, дій виконавців.

Визначення найбільш оптимального для того чи іншого підприємства підходу до

розвитку та впровадження управлінських технологій актуалізує необхідність більш ґрунтовного огляду зазначених наукових підходів.

Інноваційно-інвестиційний підхід є традиційним підходом, що став сталою системною парадигмою, яка не потребує повторного доведення, оскільки безпосередньо дає найшвидший та найвищий результат як в короткостроковій так і більш тривалій перспективі. Так, з розвитком науково-технічного прогресу зростає роль та значення інновацій в забезпеченні економічного розвитку, а отже зростає кількість нових технологій, що впроваджуються в виробництві, соціальній сфері, сфері послуг, охоплюючи всі сфери функціонування та життєдіяльності людства.

Нові технології забезпечують створення нових товарів з новими властивостями, що безперечно робить їх більш конкурентоспроможними та забезпечує зростання обсягів збуту. Тому сьогодні однією із поширених тенденцій в забезпеченні розвитку підприємств є впровадження технологічного менеджменту як інструменту, орієнтованого на використання технологічних інновацій з метою удосконалення покращення роботи підприємства та забезпечення його розвитку. Таким чином, в технології управління відбувається частковий перехід виробничої та ринкової систем управління від традиційних до управління технологічним розвитком.

Технологічний менеджмент, як сучасну управлінську технологію, його прояви та впровадження в першу чергу пов'язують з інформаційно-комунікаційними технологіями та можливостями сучасного інформаційного програмного забезпечення, інформатизацією та цифровізацією процесів виробництва та відповідно можливістю цифровізації процесів управління, особливо на ланках управління виробничими процесами, логістикою, управлінням якістю. Таким чином, засоби інформатики, комп'ютерної техніки, телекомунікаційних технологій стають

реальними інструментами управлінських технологій.

Проте впровадження інформаційних систем вимагають значних змін в системах управління, а також нових вимог до якості та кваліфікації кадрового забезпечення та включають зміну комунікацій, часткову чи повну перебудову системи документообігу підприємства із заміною паперових документів на електронні, автоматизацію, комп'ютеризацію здійснення операцій.

Новими сучасними технологіями менеджменту визначають такі технології як: ERP-системи, інжиніринг та реінжиніринг бізнес-процесів, запозичення та впровадження кращих інструментів та технологій менеджменту з використанням бенчмаркінгу, а також впровадження технологій контролінгу та технологій грейдінгу.

Модель менеджменту, яка існує зараз в Україні, знаходиться на стадії її формування, а тому потребує впровадження широкого переліку технологій як інноваційних та революційних, так і програмних та еволюційних.

Ефективне застосування сучасних інформаційних технологій забезпечить оптимізацію роботи організаційної та управлінської систем підприємства, скоординує діяльність працівників та забезпечить ефективну взаємодію на різних рівнях підприємства, оптимізує і ефективно розподілить навантаження на працівників, забезпечить впровадження нових, значно продуктивніших інноваційних технологій виробництва продукції, та нових, більш конкурентних продуктів, що створить значні конкурентні переваги для підприємства, забезпечить зростання його доходу та прибутковості.

Технологічний менеджмент, спрямований на використання навичок, методів та механізмів управління з метою розробки та впровадження нових технологій та більш ефективного використання наявних технологій та техніко-технологічних можливостей. Метою технологічного менеджменту є вирішення системних задач управління

підприємством за допомогою нових інформаційних та цифрових технологій у використанні всіх наявних ресурсів підприємства з метою зростання його ефективності та створення додаткової цінності.

Впровадження сучасних технологій в управлінні концентрує свої зусилля на забезпеченні:

- розробки та випуску нової інноваційної (радикально нової чи умовно нової, модифікованої, покращеної продукції);

- виходу підприємства на нові ринку збуту та суттєве розширення зростання існуючих ринків;

- посилення зміцнення ринкових позицій підприємства та конкурентоспроможності його продукції;

- зростання якості роботи організаційної структури підприємства та більш ефективного використання його кадрового ресурсу, оптимізації управлінських та виробничих операцій;

- зростання кадрового та інтелектуального потенціалу підприємства;

- максимально ефективно використання його матеріальних та фінансових ресурсів;

- оптимізацію операцій та дій на підприємстві;

- зростання доходів та рентабельності підприємства;

- залучення нових інвестиційних ресурсів та розширення зростання підприємства з можливістю подальшого впровадження інновацій та відкриттям нових виробництв.

Впровадження нових технологій управління здійснюється на засадах дотримання певного переліку основних принципів, що і забезпечує їх ефективну реалізацію [4].

Першим таким принципом є принцип раціональності та оптимізації, оскільки дуже важливо раціонально використовувати всі наявні ресурси підприємства на всіх етапах його розвитку і оптимізувати це використання з застосуванням сучасних методів. Лише оптимізація та раціональне використання

ресурсів дасть можливість зменшити собівартість та забезпечити достатній рівень рентабельності та прибутку підприємства незалежно від масштабів та обсягів його доходу.

Другим важливим принципом є принцип системності, адже всі зміни які будуть впроваджуватися з застосування нових управлінських технологій повинні носити системний плановий характер, а отже впливати на всю систему функціонування підприємства, на його виробничу, постачальницьку, складську, збутову та інші системи, а для впровадження таких технологій та змін потрібно використовувати широкий комплекс різних методів та інструментів управління, чи координувати дії за часом, метою, динамікою та виконавцями.

Важливим ресурсом підприємства, який забезпечує впровадження сучасних технологій управління є його персонал, який виступає як суб'єктом так і об'єктом управлінських дій. Кадровий ресурс підприємства та його інтелектуальний потенціал є основою ефективного впровадження нових управлінських технологій. Водночас, ефективно управління персоналом потребує виконання низки завдань:

- забезпечення взаємозамінності, змінності персоналу, особливо на виробництві з метою забезпечення зростання гнучкості виробничих систем та забезпечення процесів виробництва в складних динамічних умовах та в умовах недостатності кадрового ресурсу;

- формування системи адаптації персоналу для роботи на підприємстві та виконання покладених функцій чи операцій;

- впровадження навчання персоналу та підвищення його кваліфікації та фахових знань без відриву від виробництва, на робочому місці;

- уніфікувати та стандартизувати дії управлінського персоналу, внести регламентування дій та відповідальність за своєчасність та якість прийняття управлінських рішень на всіх ланках управління;

- виявляти працівників, що неефективно виконують свої функції та операції, а також впроваджувати заходи щодо зростання ефективності їх роботи або здійснити їх заміну на більш кваліфікованих працівників.

Формування сучасної ефективної системи управління підприємством вимагає здійснення наступних дій:

- проведення комплексної діагностики зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства та факторів які здійснюють безпосередній вплив на підприємство;

- визначити стратегічні цілі і завдання підприємства та стратегічне бачення його майбутнього розвитку;

- сформувати моделі впровадження нових технологій управління [5];

- забезпечити фактичне впровадження нових технологій управління на підприємстві і всіх його функціональних підрозділах;

- розбудувати ефективну систему вертикальних та горизонтальних управлінських взаємозв'язків на підприємстві;

- впровадити сучасні механізми інтеграції та взаємодії, включаючи інтегровані інформаційні системи;

- розробити та інтегрувати ці продукти в діяльності системи;

- визначити та забезпечити впровадження механізмів та інструментів контролю діяльності управлінської системи та її працівників, підрозділів з ефективного виконання дій, операцій та функцій;

- за необхідності розробити та впровадити бізнес – процеси управління на функціональному та операційному рівнях;

- забезпечити систематизований контроль за системним та оптимальним використанням всіх наявних кадрових, технічних, матеріальних, фінансових ресурсів;

- впровадити дії щодо оптимізації використання всіх наявних ресурсів.

Загальне дослідження тенденцій розвитку менеджменту та управлінських технологій свідчить про наявність двох головних тенденцій: зосередженості на

дослідженнях кадрових ресурсів, кадрового потенціалу як основного управлінського ресурсу, що розглядається та досліджується значно ширше ніж техніко-технологічний чи матеріально-технологічний; спрямування на вирішення конкретних практичних завдань.

Таким чином, увага управлінців зосереджується на управлінні кадровими ресурсами з розбудовою міжособистісних зв'язків та комунікацій, зростанні ефективності такої взаємодії за рахунок розвитку та цільової розбудови таких комунікацій, зростання ролі соціально-психологічних методів, як провідних методів та інструментів управління [6].

Таким чином, зростання ефективності управління та функціонування підприємства розглядається як наслідок ефективного використання кадрових ресурсів, які стають основою розбудови сучасних систем управління.

Безпосередньо поняття систем управління та визначалося як сукупність підсистем та елементів, що утворюють певну ієрархію, спрямовані на реалізацію концепції, стратегії розвитку підприємства та реалізацію його стратегічних цілей і завдань, а також практичне виконання визначених і прийнятих планів розвитку.

Науковці визначили, що загалом будь яка система управління може бути розбудованою та ефективно функціонувати за умови, що вона виконує покладені на неї функції та завдання [6].

Таким чином, розбудова системи управління підприємством залежить від розбудованої системи самого підприємства та тим повноваженням, які передані на ланки управління. За сучасних умов управління такий підхід є дещо спрощеним та повною мірою не відображає тих складних процесів управління, адже саме існування управлінської системи, її фактична наявність не є ознакою її ефективності [7].

Процеси, що сьогодні відбуваються на підприємствах, вплив внутрішніх та зовнішніх факторів складний, і тому потребує застосування більш складних

адекватних управлінських технологій та рішень.

За характером взаємодії із зовнішнім середовищем управлінські системи поділяються на закриті та відкриті [8]. Закриті, що мають низький рівень впливу зовнішнього середовища та відповідно визначену динаміку функціонування, відкриті системи навпаки мають значний вплив зовнішніх факторів на функціонування та розвиток.

В залежності від характеру управлінських дій системи управління поділяються також на адаптивні, саморегульовані та регульовані системи, а також на програмні або жорсткі системи [9].

Безпосередньо управлінські системи з метою зростання керованості цими системами дефрагментують на певні сегменти, складові за напрямками управління [10]. Таким чином, вони можуть містити підсистеми управління виробництвом, планування та управління закупівлями, управління якістю; управління ресурсами та витратами підприємства; управління ризиками; іншими напрямками.

Основою сучасних систем менеджменту є технологія, внаслідок того, що технологія виступає безпосередньо інструментом впровадження змін, процесів в системах підприємствах, а отже здатна трансформувати, змінити та оптимізувати і удосконалити всі процеси.

Поняття технологія означає способи дій, які здійснюються з метою отримання нового результату або нової якості в функціонуванні системи, чи нової продукції в виробництві. У працях Р. Гріфіна технології управління виступають конверсійним процесом, який застосовується з метою трансформування ресурсів виготовлення продукції чи надання послуг.

Технологія - це те, яким чином відбуваються процеси виробництва чи здійснення процесів, а тому технології це інструментарій і водночас методологія, яка забезпечує можливість зміни,

удосконалення системи, в тому числі і управлінської.

Загалом технологіями менеджменту є послідовне виконання базових функцій менеджменту: функцій планування, організації, мотивації та контролю з метою реалізації конкретних функцій управління, а саме управління постачанням, виробництвом, управління збутом. Таким чином, головною метою технологій управління є перетворення вхідних потоків сировини та матеріалів на вихідні потоки, виготовлення продукції з максимально оптимальним використанням всіх наявних ресурсів, як методу забезпечення ефективного функціонування всієї організації.

Висновки. Досягнення мети управління забезпечується із застосуванням головних складових технологій менеджменту, до яких науковці відносять: функції управління; методи управління; управлінські рішення; інформаційне забезпечення процесів управління та управлінські комунікації.

В практиці європейського менеджменту відзначають три базові групи технологій в управлінні: технології планування (planning) управлінських рішень; технології реалізації (structuring) управлінських рішень; технології зміни (adaptable) структури організації.

В теорії та практиці вітчизняного менеджменту переважає групування технологій управління за їх функціональним призначенням та відповідними напрямками менеджменту: управління персоналом, управління логістикою, стратегічне управління бізнес-процесами, тощо.

За функціями менеджменту напрями відображають відповідні функції: планування, організації, мотивації контролю чи регулювання, а за управлінськими перспективами секторами управління виступають персонал, фінанси, споживачі, процеси виробництва чи збуту, тощо.

Визначено, що однією із поширених тенденцій в забезпеченні розвитку підприємств є використання

технологічного менеджменту, як інструменту, орієнтованого на впровадження технологічних інновацій з метою удосконалення покращення роботи підприємства та забезпечення його розвитку.

Таким чином, в технології управління відбувається частковий перехід виробничої та ринкової систем управління від традиційних до управління технологічним розвитком.

Література:

1. Бушуєв С. Д. Креативные технологии управления проектами и программами: монография. Київ : Саммит-Книга, 2010. 768 с.
2. Бушуєва Н. С. Модели и методы проактивного управления программами организационного развития: монография. Київ : Наук. Світ, 2007. 199 с.
3. Ентоні Е. Боардмен. Аналіз вигід і витрат. Концепції і практика. К.: АртЕк, 2003. 568 с.
4. Журавська А. Р. Теоретичні засади антикризового управління сільськогосподарськими підприємствами. *Наукові горизонти*. 2013. № 1-2(2). С. 227-235.
5. Кирпиченко К. С. Аналіз основних принципів і методів управління підприємством. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2011. № 36. С. 345-347.
6. Колпаков В. Методи управління: навч. посібник. Київ, 2007. 158 с.
7. Кузнєцов Е. А. Вступ до спеціальності менеджмент: навчально-методичний посібник. Херсон : Гринь Д. С., 2012. 80 с.
8. Рудінська О. В., Ленська Н. І. Сучасна структура та ефективність методів менеджменту. *Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління*. 2016. Том 15. Вип. 2 (33). С. 105-122.
9. Тарасова Г. О. Методи управління підприємством в умовах економічної нестабільності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2015. №5. С. 167-170.
10. Федірко О. А. Стратегічний аспект формування конкурентних переваг національної економіки на основі інноваційної моделі розвитку. *Стратегія економічного розвитку України*. 2004. Вип. 15. С. 61-66.
11. Р2М. Керівництво з управління інноваційними проектами і програмами організації. Київ : Новий друк, 2010. 160 с.

References:

1. Bushuiev, S. D. (2010), *Kreativnyie tehnologii upravleniya proektami i programmami* [Creative technologies of project and program management], Sammyt-Knyha, Kyiv, Ukraine, 768 p.
2. Bushuieva, N. S. (2007), *Modeli i metodyi proaktivnogo upravleniya programmami organizatsionnogo razvitiya* [Models and methods of proactive management of programs of organization razvitya], Nauk. Svit, Kyiv, Ukraine, 199 p.
3. Entoni E. Boardmen (2003), *Analiz vyhid i vytrat. Kontseptsii i praktyka* [Analysis of benefits and costs. Concepts and practice], ArtEk, Kyiv, Ukraine, 568 p.
4. Zhuravsjska, A. R. (2013), "Theoretical principles of anti-crisis management of agricultural enterprises", *Naukovi ghoryzonty*, № 1-2(2), pp. 227-235.
5. Kyryuchenko, K. S. (2011), "Analysis of the main principles and methods of enterprise management", *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti*, № 36, pp. 345-347.
6. Kolpakov, V. (2007), *Metody upravlinnja* [Management methods], Kyiv, Ukraine, 158 p.
7. Kuznjecov, E. A. (2012), *Vstup do specialnosti menezhment* [Introduction to the specialty of management], Ghrynj, Kherson, Ukraine, 80 p.
8. Rudinsjka, O. V. and Lensjka, N. I. (2016), "Modern structure and effectiveness of management methods", *Rynkova ekonomika: suchasna teorija i praktyka upravlinnja*, №15, vol. 2 (33), pp. 105-122.
9. Tarasova, H. O. (2015), "Methods of enterprise management in conditions of economic instability", *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnogo universytetu. Serii: Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo*, №5, pp. 167-170.
10. Fedirko, O. A. (2004), "The strategic aspect of the formation of competitive advantages of the national economy based on an innovative development model", *Stratehiia ekonomichnoho rozvytku Ukrainy*, vol. 15, pp. 61-66.
11. R2M. (2010), "Management of new projects and programs of the organization", *Novyi druk*, Kyiv, Ukraine, 160 p.

Стаття надійшла до редакції 16.05.2022 р.